

ההיסטוריה בתיאטרון הפועלים, צורחת (צוחקת? בוכה? מייללת? מתפללת?) בהיסטוריה לעבר היקר מכל. ממדי ההיסטוריה שתקפו את בני-הנוער באולם, לא היו מביישים אף את אלביס פרסלי ואת קליף ריצ'ארד בימיהם הגדולים.

האלילים

ליגת המעופפים מעופפים מסוג חדש ב"היכל-הספורט" ביד-אליהו שהיה בעבר איצטדיון הכדורסל: מעריצה שהצליחה לפלוש אל הבמה, מועפת על-ידי סדרן ושוטר אל מחוץ לאולם, כשהיא זועקת בייאוש — או אקסטאזה? מאחורי השוטר, מוסתר: האליל עצמו. למטה: מעריץ צעיר שהשליך נפשו מנגד, זוכה לטיפול דומה מידי כוחות החוק.

בקש מייק בראנט נערץ מהשוטרים, ונו, לאחר שהצליח להגיע אל קירבת המאור הגדול. הסצינה הדרמטית החלה (בתמונה למעלה) כאשר הסמ"ר האלמוני זינק אל הבמה בפריצה נועזת, מבעד למחסומי השוטרים, זכה מייד להגנתו מונפת הזרועות של מייק.

אפילו מייק נעלב קצת: „באתם לפה בשביל לשמוע אותי שר, אז למה אתם צורחים כל כך שאי-אפשר לשמוע את הקול שלי?“ קרא לעבר עדת המעריצים המשולהבת.

באמת שאלת תם. כאילו הוא לא ידע שהערה מסוג זה, רק תביא בעקבותיה גל נוסף של צריחות היסטוריות.

מה עוד, שכשרואים מתפתל על הבמה כמו שרק גוף כמו שלו יכול להתפתל. קשה להאמין, שהוא באמת סובל כל-כך מהרעש הגדול.

במיוחד כשהמדובר בישראל: במשך שנים, כשעוד היה חיפני גזעי, ניסה מייק לשכנע את הצברים הספקניים שיש בו משהו. אבל אין אליל בעירו, כידוע. מייק היה צריך לנדוד עד צרפת, כדי שיוכל לחזור — נערץ ואהוב.

גשות. ייק התחיל לשיר. הבנות התחילו לבכות. „מה את בוכה?“ שאלה נערה אחת את חברתה. הרי בכלל לא מבינה את המילים.“ פילו הסדרן כבר לא יכול להתאפק. „יותר טוב לאוניברסיטה, במקום לצרוח פה.“ הטיף לה.

פשר היה להאמין לו. לא רק המדים הכתור מים של הסדרנים, אפילו צבע החאקי של מדי רים לא הצליח לעצור את הקהל המשולהב. ז ונערים זינקו מעל לגדר המקיפה את מושבי ים בתקווה להגיע אל האליל, לנגוע בו, לנשק להעריץ אותו מקרוב. כל לא ינום ולא יישן שוטר ישראל. ל נערה שניסתה להתקרב לבמה, זכתה להיגרר דותיה, כשהיא בועטת ברגליה ומנפנסת בידיה מחאה, עד מחוץ לאולם.